

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 609/2024-21

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Ľuboša Szigetihó v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Petrom Ďurianom, Ďatelinová 4, Bratislava, proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV sp. zn. 48C/27/2023 z 5. júna 2024 takto

r o z h o d o l :

- Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.
- Návrhu na odklad vykonateľnosti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV sp. zn. 48C/27/2023 z 5. júna 2024 **n e v y h o v u j e**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkové východiská

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. septembra 2024 domáha vyslovenia porušenia základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na to, aby sa vec prerokovala v jej prítomnosti podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom mestského súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie, vec vrátiť mestskému súdu na ďalšie konanie a priznať náhradu trov konania. Žiada tiež odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku, a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

2. Proti sťažovateľke ako žalovanej bolo na mestskom súde vedené konanie o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti (bytu). Sťažovateľka bola výlučným vlastníkom bytu na základe darovacej zmluvy uzatvorenej s jej matkou 3. júna 2022. Žalobkyňa v konaní tvrdila, že s matkou sťažovateľky (ako kupujúcou) uzatvorila 23. januára 2004 kúpnu zmluvu s tým, že kúpna cena bude vyplatená po povolení vkladu do katastra nehnuteľností. Podľa žalobkyne ale matka sťažovateľky nikdy kúpnu cenu neuhradila, a preto žalobkyňa od zmluvy odstúpila.

3. Mestský súd rozhodol o podanej žalobe 5. júna 2024 napadnutým rozsudkom pre zmeškanie. Rozsudok nadobudol právoplatnosť 8. júla 2024.

4. Sťažovateľka poukazuje na to, že sa o napadnutom rozsudku dozvedela až 29. júla 2024 prostredníctvom záujemkyne o kúpu nehnuteľností, ktorej bol rozsudok poskytnutý realitnou kanceláriou, ktorá nehnuteľnosti na predaj ponúkala.

5. Dňa 31. júla 2024 požiadala o nahliadnutie do súdneho spisu a 8. augusta 2024 sa tak prvýkrát oboznámila s obsahom napadnutého rozsudku.

6. Vlastnou činnosťou ústavný súd zistil, že 6. augusta 2024 podala sťažovateľka na mestskom súde žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty, návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie a vyjadrenie vo veci, o ktorých dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté.

II.

Argumentácia sťažovateľky

7. Sťažovateľka zdôrazňuje, že ako žalovaná vlastníčka dotknutých nehnuteľností nemala vôbec vedomosť o súdnom konaní, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, ktorým stratila svoje vlastnícke právo. Napadnutý rozsudok považuje za prekvapivý, arbitrárny, nezákonný a ústavne neudržateľný, pretože súd rozhodol rozsudkom pre zmeškanie vo veci určenia vlastníckeho práva, čo je v priamom rozpore s § 273 a nasl. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), pretože rozsudok pre zmeškanie možno vydať len pri žalobách podľa § 137 písm. a) CSP o splnení povinnosti.

8. Súdne konanie prebiehalo v dobe dlhodobej práceneschopnosti sťažovateľky, počas ktorej sa zdržiavala v Rakúskej republike a jej nepriaznivý zdravotný stav jej neumožňoval dostaviť sa na pojednávanie alebo prebrať písomnosti v Slovenskej republike. Upozornila tiež na skutočnosť, že žalobkyňa o jej zdravotnom stave aj o pobyte v Rakúsku vedela, avšak súd na uvedené neupozornila.

9. Sťažovateľka poukazuje na to, že v dôsledku napadnutého rozsudku došlo k zmenšeniu majetku sťažovateľky, ochrana jej vlastníckeho práva je ohrozená, a môže preto dôjsť k zmareniu ochrany jej práv. Realitná maklérka má byť manželkou súčasného vlastníka bytu, a preto podľa nej možno uvažovať aj o koordinovanej snahe špekulatívne a nezákonne pozbaviť sťažovateľku jej vlastníckeho práva. Za nie menej podstatnú považuje sťažovateľka skutočnosť, že rovnopis napadnutého rozsudku sa jej podarilo získať až po opakovaných urgenciách (napriek nahliadnutiu do spisu jej nebol sprístupnený, a to ani po opakovaných žiadostiach a bezodkladnej úhrade súdneho poplatku). S ohľadom na uvedené žiada o odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku, a to až do právoplatného rozhodnutia vo veci samej.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

10. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Za dodržiavanie tých práv a základných slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým osobám zaručuje, sú primárne zodpovedné všeobecné súdy. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti *ultima ratio* inštitucionálny mechanizmus, ktorý nasleduje až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, III. ÚS 114/2010), a ako nástroj ochrany základných práv a slobôd nastupuje až po vyčerpaní všetkých dostupných efektívnych prostriedkov na ochranu práv uplatniteľných v zhode so zákonom v systéme orgánov verejnej moci (III. ÚS 117/2000).

12. Každý, kto namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a predtým, ako podá sťažnosť ústavnému súdu, musí požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza právomoci ústavného súdu (IV. ÚS 128/04, II. ÚS 363/2011).

13. Sťažovateľka vo veci podala žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty a návrh na zrušenie rozsudku pre zmeškanie, o ktorých dosiaľ nebolo právoplatne rozhodnuté. Uvedené možno považovať za účinné právne prostriedky, ktoré zákon poskytuje účastníkovi na ochranu jeho práv a právom chránených záujmov. Ich využitie je v zmysle § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde jedným z atribútov prípustnosti sťažnosti podľa čl. 127 ústavy, a teda i podmienkou konania vo veci individuálnej ochrany základných práv a slobôd pred ústavným súdom (pozri napr. I. ÚS 115/02). Ústavnú sťažnosť je preto potrebné považovať za predčasne podanú a z tohto dôvodu je potrebné ju odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

14. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal. S ohľadom na odmietnutie podanej ústavnej sťažnosti návrhu sťažovateľky na odklad vykonateľnosti napadnutého rozhodnutia ústavný súd nevyhovel.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu